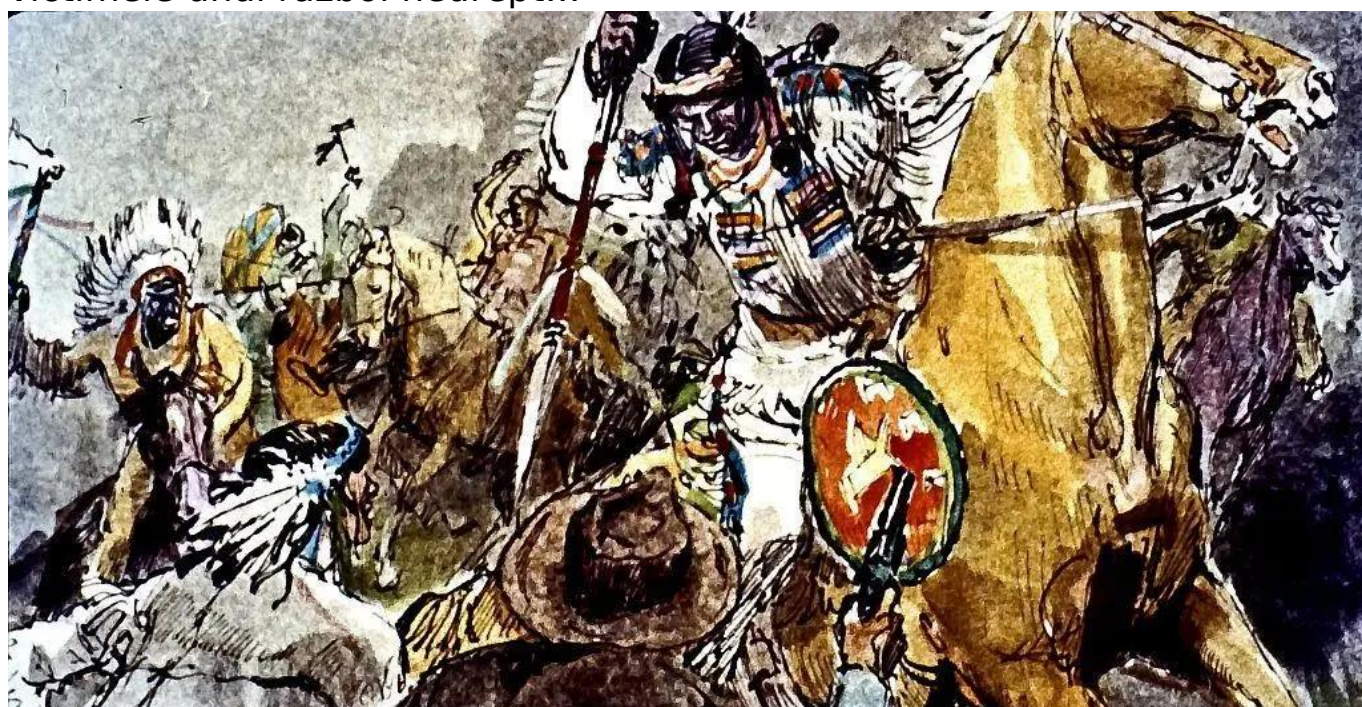
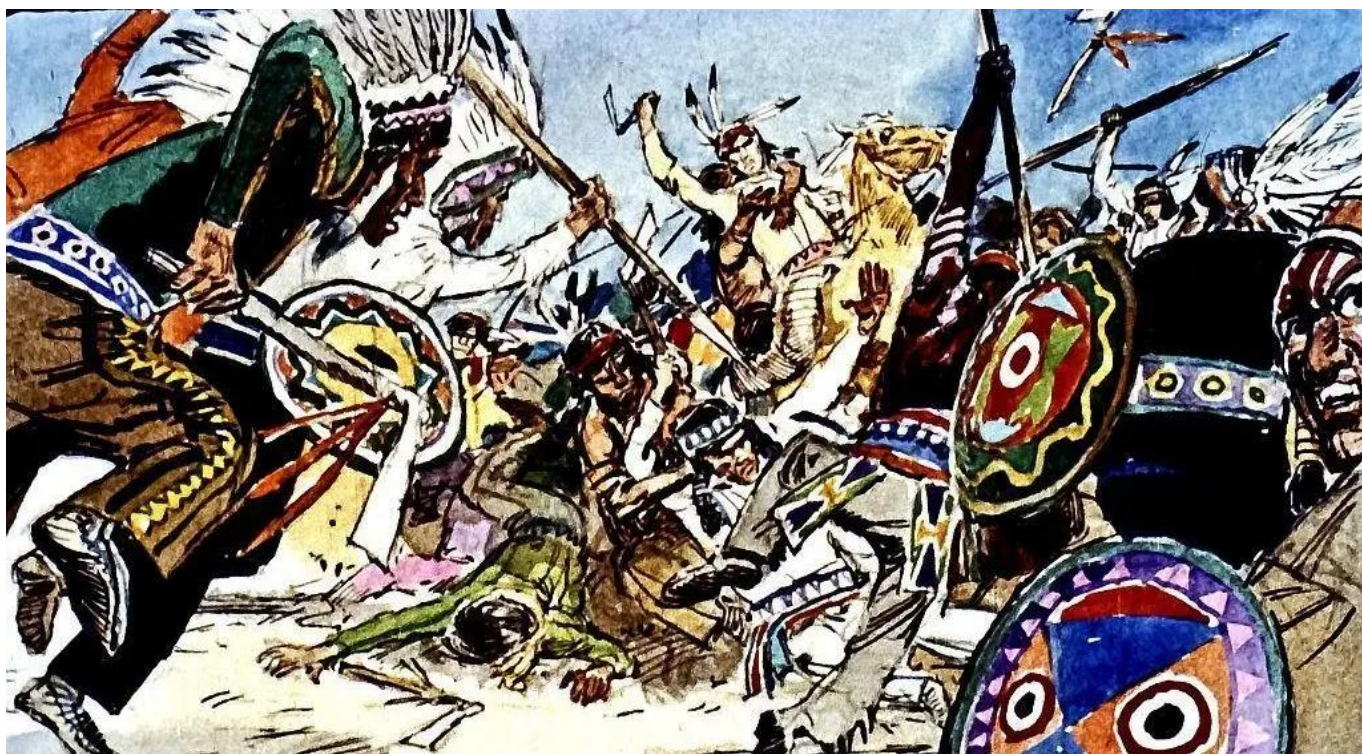

KARL MAY Winnetou PARTEA A II-A

Întocmai cum planificase Sam Hawkens, kiowasilor li se găsi un loc de ascunzătoare în imediata apropiere a taberei noastre. În acest fel, noi puteam să ne vedem liniștiți de treabă până în momentul în care urmau să sosească apașii, care așa cum ne promisese Winnetou, nu aveau să ne cruțe dacă ne vor mai fi găsit acolo. În sinea mea eram ferm hotărât să fac orice îmi va sta în putință, pentru ca Winnetou și oamenii săi, să nu fie victimele unui război nedrept...

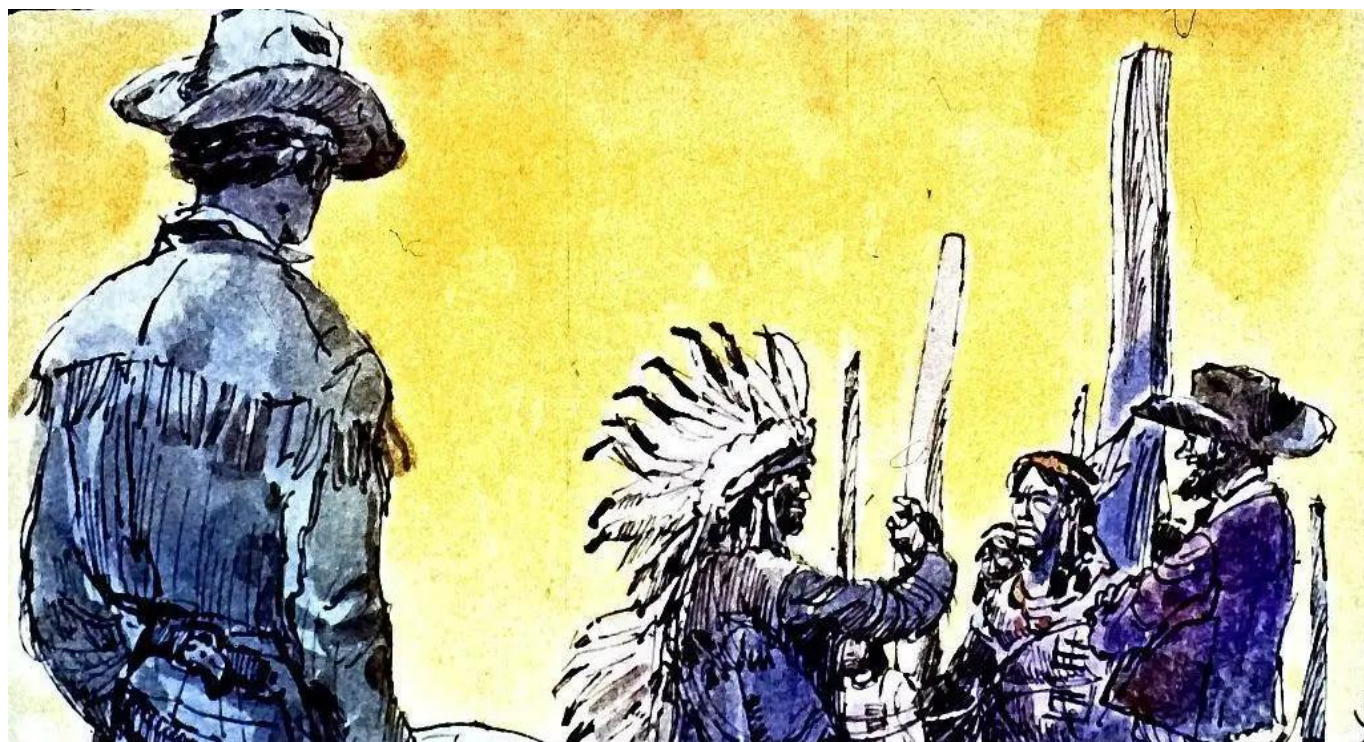
Chiar în noaptea următoare, se auzi strigătul de luptă al apașilor, care năvăliră în tabăra noastră pentru a ne pedepsi pentru că le furam pământurile. În fruntea lor se afla Winnetou, iar la un moment dat m-am aflat față în față cu tânăra căpetenie a apașilor. Deși acesta mă atacă direct, evitai cu succes lovitura, dar nu ripostai la rândul meu. Doream pe cât posibil să evit orice vărsare de sânge, însă acest lucru nu se putea realiza, căci...

...din ascunzătoarea în care stătuseră până atunci, năvăliră războinicii kiowasi, care îi luară total prin surprindere pe apașii, care nu se așteptau să găsească în tabăra noastră mai mult de douăzeci de oameni. Bătălia care a urmat a fost una foarte scurtă, căci kiowasii erau de patru ori mai numeroși decât apașii, numărând 200 de războinici, în timp ce trupa condusă de Winnetou avea doar 50 de oameni.

E lesne de înțeles că în asemenea condiții, victoria a fost de partea kiowasilor, care îi legară pe apași la stâlpul torturii, unde aceștia aveau de îndurat mai apoi cele mai cumplite cazne imaginante de mintea omenească.

Winnetou însuși fu legat la stâlpul torturii, laolaltă cu ceilalți prizonieri apași. În jurul lor erau postate sentinele kiowase, pentru ca prizonierii să nu poată încerca nici cea mai mică tentativă de eliberare. Căpetenia kiowasilor, Tangua, se apropie de Winnetou, spunându-i că a sosit clipa ca apașul să cunoască răzbunarea dușmanului său de moarte. Winnetou, care era o vestită căpetenie, avea să suporte cele mai grele chinuri la stâlpul torturii, căci în credința indiană, aceasta este moartea care se cuvine unui mare războinic dușman. Ea nu face decât să-l onoreze pe cel care o primește, iar dacă omul moare fără să scoată un strigăt de durere, este înmormântat apoi cu mare cinste, chiar de către dușmanii săi care l-au ucis. Acest lucru este explicabil, pentru că indienii prețuiesc mai presus de toate dârzenia. Eu știam toate acestea și mă hotărâsem în sinea mea, să fac orice îmi va sta în putință, pentru a evita moartea tânărului apaș.

De aceea, în cursul nopții următoare, m-am furișat de la locul meu, spre stâlpul la care era legat Winnetou, cu gândul de a-l elibera. Riscam foarte mult, căci dacă aș fi fost prins de către sentinelele kiowase aflate în apropierea prizonierilor, ar fi fost vai și amar de mine, căci Tangua deja îmi era potrivnic din clipa în care mă văzuse că țin într-un fel partea apașilor. Ori dacă m-ar fi văzut că încerc să-l eliberez, sunt mai mult ca sigur că aș fi împărtășit soarta prizonierilor.

Deși eram la vremea aceea un amator în arta furișatului, am reușit datorită unei voințe uriașe să ajung neobservat chiar lângă stâlpul la care era legat Winnetou. Tânărul apaș simți că cineva se afla în spatele său pentru a-i da ajutor și bănuia că acel om era vreun războinic de-al său, scăpat prin cine știe ce miracol din focul bătăliei de mai devreme. Înainte să tai legăturile apasului, am retezat din chică acestuia o suviță de păr, pentru a-mi servi mai târziu drept dovadă că eu sunt acela care l-a eliberat. După ce i-am tăiat toate legăturile, Winnetou nu a schițat nicio mișcare, dându-mi astfel ragazul să mă retrag neobservat.

Am reușit să mă retrag la locul meu din tabără, iar în scurt timp, izbucni un vacarm de nedescris. Kiowasii erau deosebit de mânioși, căci Winnetou reușise să se elibereze printr-un cine știe ce miracol de la stâlpul torturii și, încălecând pe un cal, fugise spre grosul trupelor sale.

Datorită mâniei cauzate de fuga căpeteniei apașe, Tangua dori să îi omoare pe loc pe ceilalți prizonieri, însă eu găsii de cuviință să intervin drept zălog în favoarea lor. Tangua, care era de o viclenie ieșită din comun, păru să încuviințeze cele spuse de mine, dacă la rândul meu mă arătam de acord să îndeplinesc ceea ce-mi va cere el. (* zălog = gaj)

Cum în astfel de cazuri nu aveam nicio posibilitate de negociere, am încuviințat pe loc. Tangua mi-a spus că va trebui să lupt pentru viața războinicilor apași, cu unul dintre oamenii săi cei mai încercați în mâniarea cuțitului – vestitul Atan Acva, cunoscut și sub numele de Cuțit Fulger. Acesta era un războinic mult mai înalt și mai bine legat decât mine, iar Tangua era convins că va ieși biruitor în fața mea, luptând și cu arma în care se dovedise maestru.

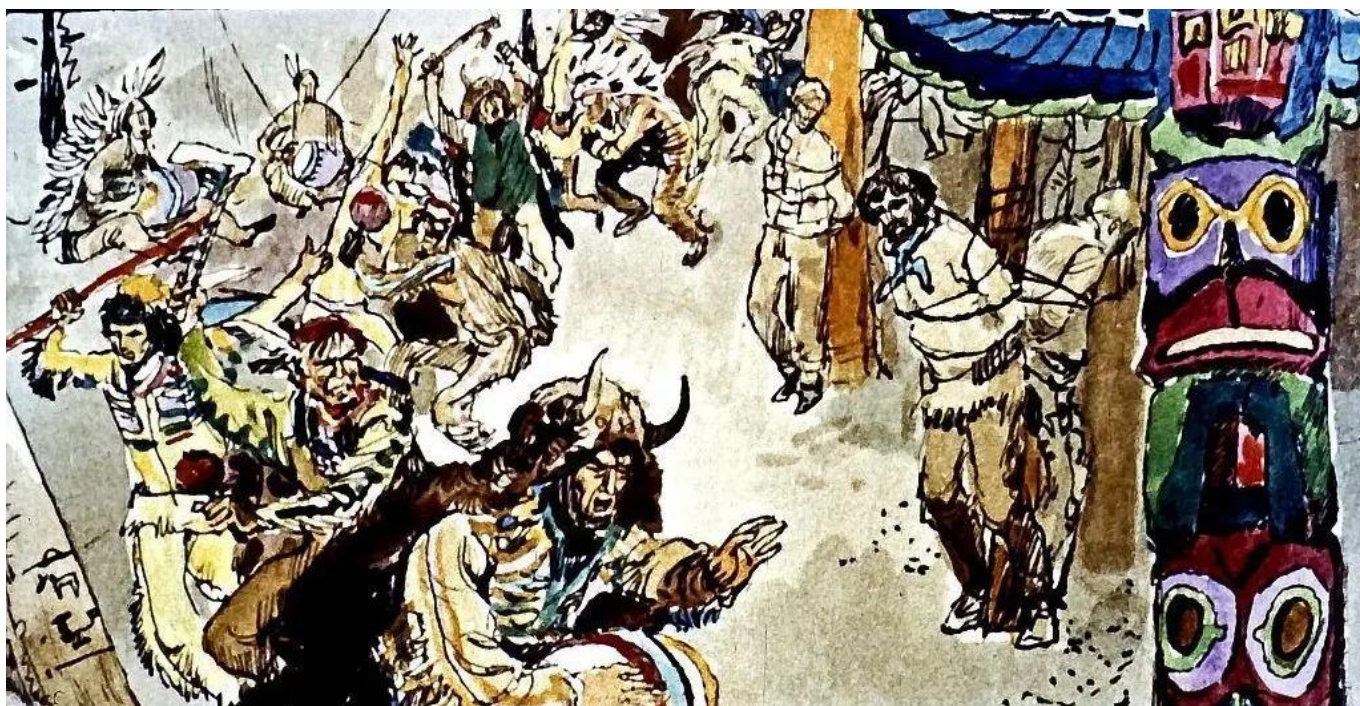
Lupta începu așadar, iar condiția era ca învingătorul să nu-și lase adversarul în viață la sfârșitul bătăliei. Cu ajutorul unei eschive rapide, am evitat atacul pe care îl planuise kiowasul, reușind totodată să-l dezechilibrez. Atan Acva se prăbuși la pământ, iar eu...

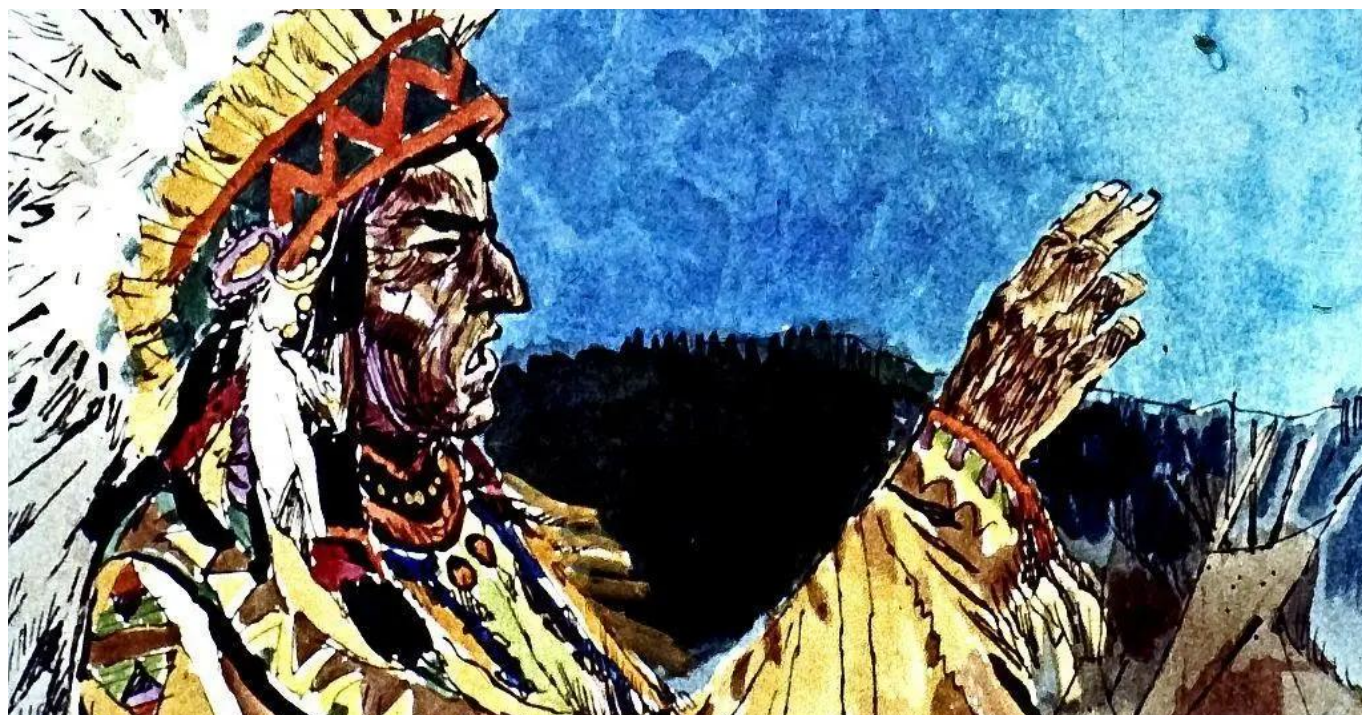
... m-am aruncat asupra lui, fixându-l într-o pârghie din care îi era cu neputință să scape. Desi condiția suna ca învingătorul să nu-și lase în viață adversarul, nu-mi venea la îndemână să-l ucid pe kiowas. Tangua păru foarte mulțumit de ezitarea mea, căci în aceste condiții nu câștigam deloc clemența pentru războinicii apași aflați sub puterea lui. Însă în clipa următoare, privirea mea fu atrasă de altceva, și pricepui că toate acestea nu mai aveau niciun rost. (* clemența = îndurare)

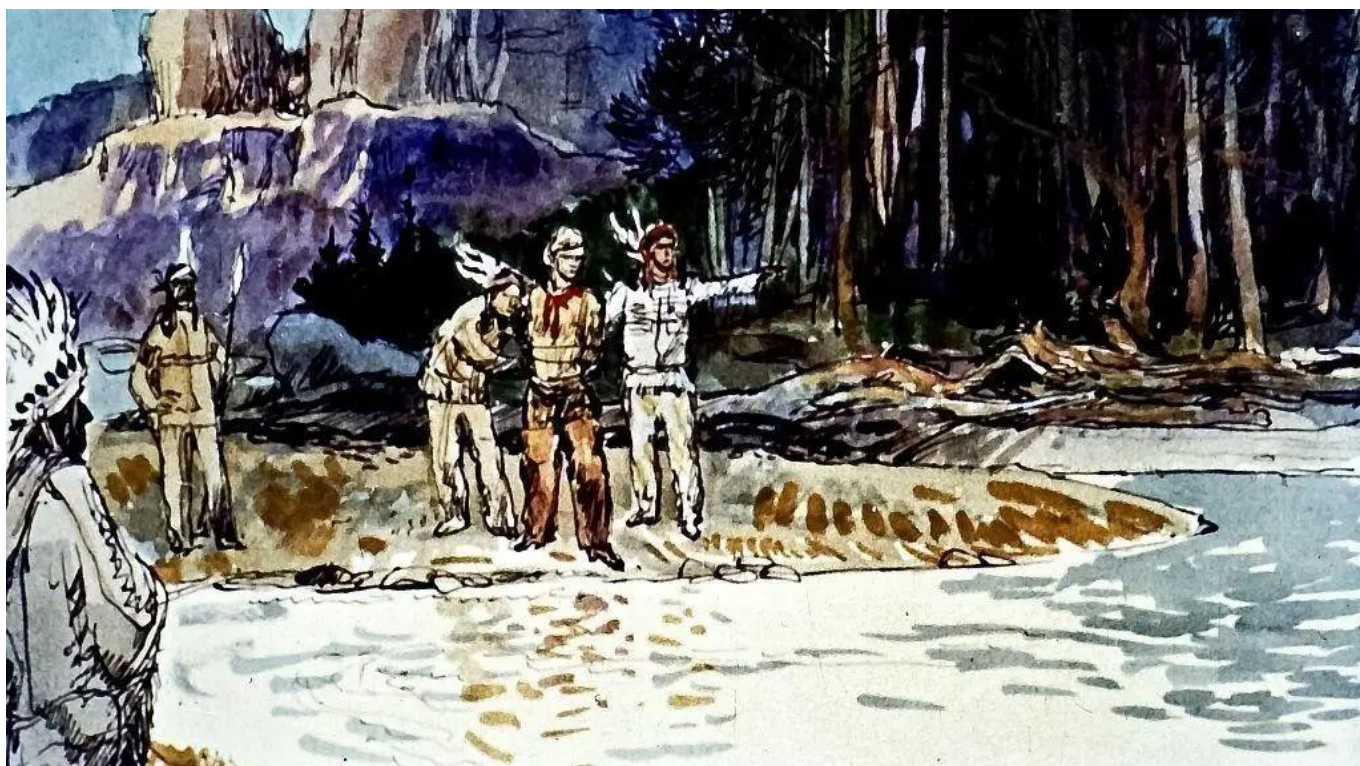
Winnetou venea însoțit de o trupă de războinici de cel puțin 500 de apași, iar toți kiowasii aflați sub comanda lui Tangua fura omorâți sau făcuți prizonieri în decursul bătăliei care urmă.

Noi înșine fusesem legați la stâlpul torturii de către războinicii apași, căci căzusem cu toții prizonieri ai lor. De altminteri, toate uneltele și armele aflate în tabăra noastră fuseseră confiscate de apași. Apașii ne învinuiau pentru că încercaserăm să le furăm pământurile, iar pe deasupra ne aliaserăm și cu kiowasii împotriva lor. Urma o reprezentație lugubră a apașilor, în fruntea căroră se afla vraciul lor – un personaj însemnat din trib, căruia i se atribuia puteri supranaturale și care participa la toate ceremoniile ce se încheiau cu execuția prizonierilor.

După ce reprezentația vraciului luă sfârșit, se lăsă o tăcere deplină, iar Marea Căpetenie Inciu-Ciuna, tatăl lui Winnetou, grăi: 'Fețele palide au fost găsite vinovate pentru că au încercat să fure pământurile apașilor și pe deasupra s-au aliat cu dușmanii lor de moarte, kiowasii. Pentru acest lucru vor pieri cu toții la stâlpul torturii.' Văzând cum se desfășurau evenimentele, nu am putut să tac și am vorbit în apărarea noastră: Incui-Ciuna să asculte și la ceea ce au de spus fețele palide. Ne-am aliat cu kiowasii pentru a ne apăra de războinicii apași, care ne făgăduiseră moartea dacă ne vor fi găsit la întoarcere în tabăra noastră. Însă în toiul primei lupte dintre apași și kiowasi, oamenii albi nu au omorât niciun războinic al lui Inciu-Ciuna și Winnetou. Deși m-am aflat față în față cu Winnetou și era dreptul meu să mă apăr, am evitat bătălia și vărsarea de sânge. Iar după aceea, când războinicii apași au căzut prizonieri ai kiowasilor, eu m-am luptat pentru viața lor împotriva marelui Atan-Acva.

Cele spuse de mine puteau fi dovedite, căci se aflaseră acolo numeroși martori ai acestor evenimente. De aceea, Inciu-Ciuna hotărî să ne dea o șansă de salvare mie și tovarășilor mei. Eu, care eram considerat de către apasi cel mai înțelept din grupul albilor din care făceam parte, și pe deasupra și posesorul renumelui de Old Shatterhand, trebuia să mă lupt pentru viața tovarășilor mei. Dacă reușeam să trec înnot Rio Pecos și să ajung pe malul celălalt în dreptul unui cedru uriaș, eram liber, iar tovarășii mei urmau să fie și ei cruțați. Însă în urma mea se va afla Winnetou, care va avea asupra lui și un tomahawk (toporișcă indiană), pe care îl putea folosi oricând ar fi poftit. Eu nu aveam dreptul să port nicio armă la mine, în schimb fui scos de la stâlpul torturii și mi se tăiară toate legăturile.

Deși eram un foarte bun înotător, mi-am spus că cel mai bine ar fi să fac uz de un șiretlic, și anume să le dau de înțeles indienilor că mi-ar fi frică de apă. Apașii au crezut acest lucru, deși până atunci le dovedisem în repetate rânduri că sunt un om curajos. Dornic să termine încercarea aceasta cât mai repede cu putință, Winnetou m-a împins cu forță în apă, căci nu este nicio plăcere pentru indieni să se confrunte cu adversari lași, așa cum îi făcusem să creadă despre mine.

Odată ajuns în apă, m-am scufundat și mai mult, stând astfel pret de câteva secunde fără să ies la suprafață, dându-le de înțelese indienilor că mă înecasem. Însă eu înotam pe sub apă, îndreptându-mă spre malul celălalt.

Văzând că nu mai apăream la suprafață, chiar și Winnetou a bănuț că m-am înecat și a sărit în apă pentru a-mi căuta cadavrul pe fundul Râului Pecos.

Însă eu ajunsesem deja pe celălalt mal și mă îndreptam spre cedrul care îmi pecetluia salvarea. Winnetou m-a văzut și a aruncat spre mine cu tomahawk-ul.

Însă eu anticipasem lovitura și, făcând o eschivă, am scăpat de o moarte sigură. Tomahawk-ul se înfiptese în cedrul cel uriaș, iar datorită faptului că am scăpat cu viață din această încercare, am câștigat libertatea mea și a tovarășilor mei.

Winnetou ajunse și el pe malul pe care mă aflam, ținând să mă felicite pentru faptul că fusesem atât de viclean, încât să-i fac pe apași să creadă că aș fi un prost înotător. Eu îi spusei că mă consider un prieten al apașilor, și scoțând din buzunar suvița de păr pe care i-o tăiasem în noaptea eliberării, îi povestii în detaliu toate amănuntele acelei întâmplări.

Gestul meu a făcut o puternică impresie în rândul războinicilor apași, și mai ales în rândul celor două căpetenii – Inciu-Ciuna și Winnetou. Fumaram cu toții pipa păcii, iar eu și cu Winnetou deveniserăm frați de cruce, căci îmi demonstrasem loialitatea față de el.

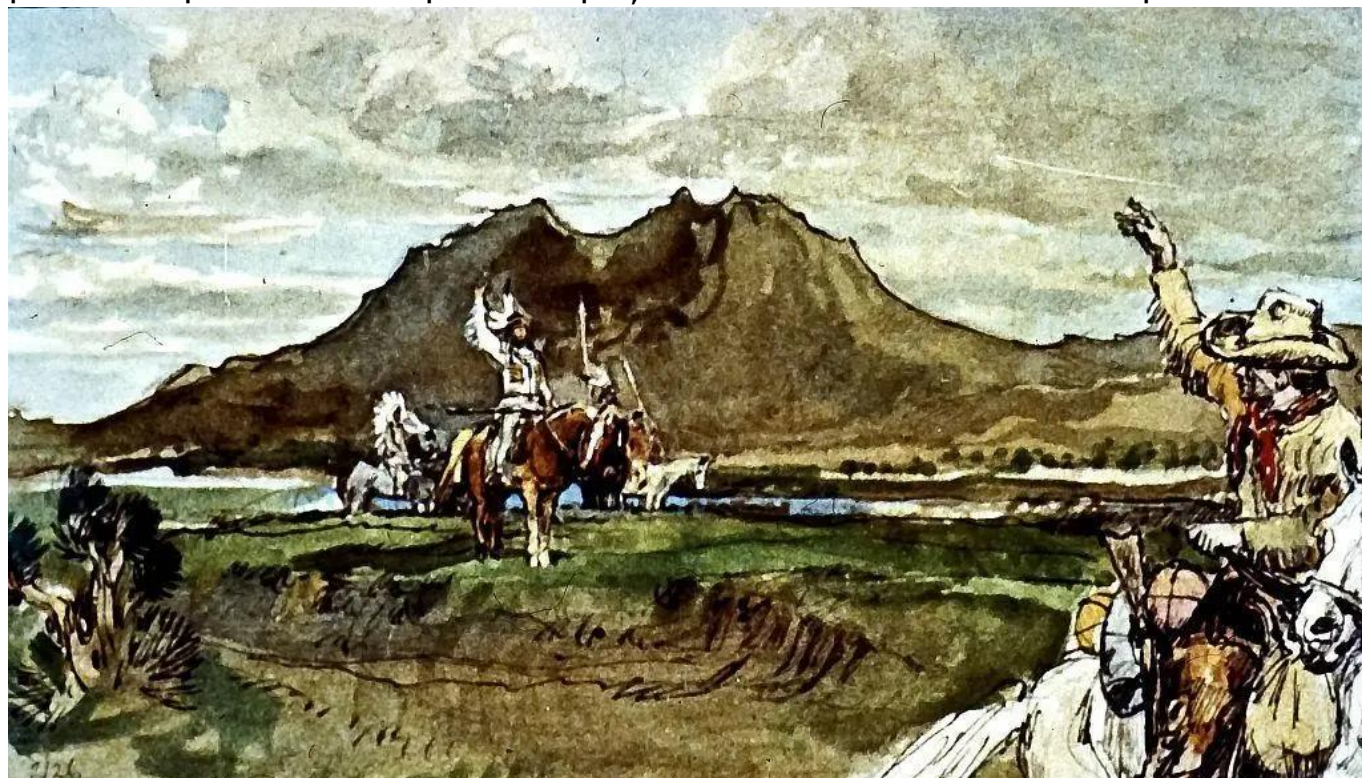

Eu și tovarășii mei nu numai că am fost eliberați, dar am primit toate uneltele și armele pe care le avuseserăm înainte în tabără.

Totodată, am obținut de la apași permisiunea de a ne continua lucrările

de măsurare pe pământurile lor. Acest lucru era o dovadă de neprețuită prietenie pe care mi-o purtau apașii, în frunte cu cele două căpetenii.

Luându-ne 'rămas bun' de la apași, am plecat așadar spre treburile noastre, unde am reușit să ducem lucrul la bun sfârșit fără niciun alt incident. La plecare, Winnetou mi-a spus că voi fi binevenit oricând în tribul apașilor săi, căci îi câștigasem prețuirea și dragostea de frate pentru totdeauna.

SFARSIT